

РЕШЕНИЕ

№ 22529

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **1541** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 ДОПК.

Образувано е по жалба, подадена от „МАРИЕТ-93“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя Д. И. У. и синдик К. Б., чрез упълномощен адв. П. Т., срещу решение № ПИ-387 от 26.11.2025 г. на директора на ТД на НАП, С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № Ж-22-1477 от 12.11.2025 г. срещу разпореждане с изх. № С250022-137-0005486 от 24.10.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП, С..

С жалбата сочи, че не спори по фактите. Отправени са твърдения за неправомерно тълкуване и прилагане на института на погасителната давност, конкретно касателно чл. 171 ДОПК и чл. 685а от Търговския закон /ТЗ/, поради което и незаконосъобразност на решение № ПИ-387 от 26.11.2025 г. на директора на ТД на НАП, С.. Развити са доводи за изтекла абсолютна 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК за претендираните с ревизионен акт /РА/ № Р-22221014003607-091 -001/14.07.2015 г. публични вземания за корпоративен данък /КД/, главница и лихви, по периоди от 2008 г. – до 2011 г., и задължения по ЗДДС, главница и лихви, по периоди за 2009 г. и 2010 г., конкретно описани в жалбата. Същите били предмет на изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., образувано срещу длъжника „МАРИЕТ- 93“ ЕООД, като с оспореното пред ТД на НАП разпореждане на публичния изпълнител било отказано същото да бъде прекратено. Моли съда да отмени решение № ПИ-387 от 26.11.2025 г. на директора на ТД на НАП, С., като неправилно и незаконосъобразно и вземанията на НАП, като погасени по давност, да бъдат отписани от

съответните регистрите на НАП.

В ход по същество се представява от упълномощен адв. К. Ч., който с писмени бележки поддържа жалбата, и синдик Кр. Б., изразяващ писмено становище за частична основателност на жалбата.

Ответникът - директорът на ТД на НАП, С., чрез процесуален представител юрк. Г. К., оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че оспореният акт е законосъобразен, по отношение на погасителната давност се позовава на чл. 685а ТЗ. Моли жалбата да бъде отхвърлена, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София-град, I отделение, 4 състав, като съобрази наведените в жалбата доводи, становищата на страните и приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

Жалбоподателят е оспорил по задължителния административен ред разпореждане с изх. С250022-137-0005486 от 24.10.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП, С., с което публичният изпълнител е отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания, установени с РА №22221014003607-091-001/14.07.2015 г.

В ТД на НАП С. срещу „МАРИЕТ 93“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], било образувано изпълнително дело №160118090/2016 г. за принудително събиране на публични задължения - имуществени санкции, данъци и задължителни осигурителни вноски. За обезпечаване публичните задължения са наложени запори върху банкови сметки и МПС.

С решеше №273/26.11.2021 г. по търговско дело №20211100901865 по описа на 2021 г. Софийски градски съд /СГС/, Търговско отделение VI-3, срещу дружеството било открито производство по несъстоятелност, обявено в неплатежоспособност и определена началната й дата - 31.12.2014 г., обявено в несъстоятелност и производството било спряно /л. 23 и сл./.

С определение №711/03.03.2022 г. и определение №1566/10.05.2022 г. по т.д. №20211100901865/2021 г. на СГС, ТО VI-3, са одобрени списъци с приетите вземания, между които и публичните вземания, установени с РА №22221014003607-091-001/14.07.2015 г. СД по ЗДДС с вх. №22151319092/16.03.2015 г., ГДД по ЗКПО за 2014 г., декларации обр. 6 за м.02/2015 г., 03/2015 г., 04/2015 г. С определение №3010/11.06.2025 г. на ВКС, било потвърдено въззивно решение №1251 от 03.12.2024 г. на Софийски апелативен съд, с което е потвърдено решение №261875 от 06.06.2022 г. по гр. д. №1451/2020 г. на СГС, с което бил обявен по иск на НАП чрез ТД на НАП С., против „МАРИЕТ-93“ ЕООД с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 2 ДОПК за недействителен по отношение на държавата, договор /НА №52/ от 27.02.2015 г. за покупко-продажба на недвижим имот. Върху недвижимия имот била наложена възбрана с ПНОМ с изх. №С250022-022-0080085/ 04.07.2025 г.

На 02.09.2025 г. в ТД на НАП, С., постъпило възражение/молба за изтекла погасителна давност на публични задължения /л. 20/ - ДДС и корпоративен данък, с молба за отписване на същите, отнасящи се за 2008 - 2013 г., установени с РА №22221014003607-091-001/14.07.2015 г. Публичният изпълнител разгледал възражението и го оставил без уважение с разпореждане с изх. №С250022-137-0005486/24.10.2025 г. с мотиви за приложимост на разпоредбата на чл. 685а ТЗ, която се явявала специална по отношение на чл. 171 ДОПК.

Решаващият орган е изложил правни съображения за прилагане на давността като институт, приемайки за спорно дали публичният изпълнител е приложил правилно

материалния закон. Сочи, че разпоредбата на чл. 685а ТЗ се явявала специална по отношение на разпоредбите на чл. 171 ДОПК и намирала приложение в конкретния случай. Същата била с императивния характер като преценката за погасителна давност следвало да се преценява към момента на одобряване на изготвени от синдика списъци за предявени вземания и била от правомощията на съда по несъстоятелността, пред който следвало да се направят възраженията за изтекла погасителна давност. Според решаващия орган тази разпоредбата не предвиждала изключение и законодателят предвидил в ТЗ, с цел да не наруши равнопоставеността на всички кредитори с приети в производството по несъстоятелността вземания, включително и държавата /в конкретния случай приходната администрация/ да се ползват без ограничение на времето от разпоредбата на чл.685а ТЗ независимо от изтеклата давност.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав формира следните правни изводи:

Жалбата е постъпила в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество - жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство решение № ПИ-387 от 26.11.2025 г. на директора на ТД на НАП, С., е постановено от компетентен орган по чл. 266, ал. 1 ДОПК, в предвидената от закона форма по смисъла на същата разпоредба и чл. 267, ал. 2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

По делото между страните не се установява спор по фактите. От правна страна между страните е налице спор относно приложимата правна норма и тълкуването и прилагането на института на погасителната давност и конкретно в случая на абсолютната погасителна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК за процесните задължения на жалбоподателя, обявен в несъстоятелност.

В случая е необходимо да се обсъди, че погасителната давност е институт на материалното право. Поради това при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е уредена в чл. 171 ДОПК, като според ал. 1 публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

На свой ред абсолютната давност е законоустановеният срок, след изтичането на който едно парично задължение, в случая публично вземане, се погасява напълно, независимо от действията на кредитора.

По отношение на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 ДОПК, уреждаща абсолютната давност за погасяване на всички публични вземания, и с оглед момента на възникване на задълженията, същата следва да бъде приложена при генетическо и целево тълкуване, като се посочи, че от 01.01.2016 г. за абсолютната давност е било предвидено с изтичането на

10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, да се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника. Съгласно редакцията на нормата, в сила от 13.08.2019 г., за абсолютната давност по ДОПК е предвидено, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.

Считано от 01.01.2021 г. с редакция на чл. 171, ал. 2 ДОПК /ДВ, бр. 105 от 2020 г./ за абсолютната давност е предвидено, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па. В случая се съобразява и § 29 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, в сила от 24.03.2020 г., според който давността е спряна за 59 дни, по време на действие на извънредните мерки, т. е. срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК не тече, за абсолютната 10-годишна давност.

Според чл. 685а ТЗ с предявяването на вземане в производството по несъстоятелност давността се прекъсва. Давността спира да тече, докато трае производството по несъстоятелност.

Налага се извод, че до редакцията на чл. 171, ал. 2 ДОПК в сила от 01.01.2021 г., публични вземания, предявени в производство по несъстоятелност, са се погасявали с изтичането на десетгодишния абсолютен давностен срок, независимо от спирането или прекъсването на давността.

Правилно е посочено в оспорения акт, че давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. На свой ред обаче, следва да се посочи, че институтът на абсолютната погасителна давност по естеството си е санкция за бездействието в този срок на органите по приходите и публичните изпълнители, на които е възложено обезпечаването и събирането на публичните вземания.

Несподеляеми са доводите на ответника за волята на законодателя, че с оглед ненарушаване на равнопоставеността на кредиторите в производството по несъстоятелност, какъвто в случая се явява единствено държавата чрез НАП с оглед фактите по делото /л. 26 и 27/, чл. 685а ТЗ се прилагал независимо от изтеклата давност, доколкото в тази норма институтът на абсолютната погасителна давност изобщо не е засегнат. В настоящата хипотеза е налице празнота, за която се явява логически и тълкувателно необосновано мотивиране за прилагането на чл. 685а ТЗ по процесните вземания като специален по отношение на чл. 171, ал. 2 ДОПК, тъй като за абсолютната погасителна давност в тази норма на ТЗ не са налице индиции. Така абсолютната давност

за публични вземания настъпва по силата на закона с изтичането на 10 години от началото на давностния срок и е независима от спирането или прекъсването на давността през този период. Тъкмо в този смисъл е и чл. 173, ал. 2 ДОПК, че вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

В тази връзка, не на последно място, по отношение на действащата разпоредба на чл. 171, ал. 2 ДОПК е необходимо да се посочи още, че същата е ясна и не се нуждае от тълкуване, доколкото изключенията от въведеното правило за погасяване на всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, с изтичането на абсолютната 10-годишна давност, са изчерпателно посочени и не могат да бъдат разширявани по пътя на тълкуването. По тази причина с цитираното последно изменение на чл. 171, ал. 2 ДОПК изрично е въведено ново изключение за погасяване на този способ на публичните вземания, а именно - когато вземането е предявено в производство по несъстоятелност, но изменената разпоредба действа *ex nunc /занапред/* и не намира опора за приложения от публичния изпълнител и решаващия орган на НАП в настоящия случай начин /така определение № 60379 /23.06.2021 г. на ВКС по г.д. № 1812/2020 г., II т.о., ТК/. Възражението за изтекла давност е процесуално право на длъжника. В оспореното решение на директора на ТД на НАП, С., не са изложени конкретни мотиви и липсва конкретен анализ по отношение на изтеклата абсолютна давност по заявените в молбата на „МАРИЕТ-93“ ЕООД от 02.09.2025 г. за отписване на публични задължения, предмет на процесната жалба - КД за 2008 г. главница и лихви 103 951.18 лв.; КД за 2009 г. главница и лихви 83 162.96 лв.; КД 2010 г. главница и лихви общо 369.01 лв.; КД за 2011 г. главница и лихви 29 880.09 лв.; ДДС за 2009 г. главница и лихви 261 190.66 лв.; ДДС за 2010 г. главница и лихви 62 041.01 лв., като същите следва да бъдат съобразени като такива предвид установената от съда незакономерност на оспорения акт.

За изчерпателност на мотивите на съдебната инстанция следва да се посочи, че изводите на съда не се разколебават и от аргументите по образуваното изпълнително дело за принудително събиране на публичните вземания и представеното съобщение по реда на чл. 221 ДОПК, съответно протоколи за посещение на адрес. В този смисъл са мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на Върховния административен съд /Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС/. В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че „прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение". В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

С оглед изложеното, обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност процесните публични задължения.

Поради неналичието на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено

от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по молбата на „МАРИЕТ-93“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за отписване на погасените по давност публични задължения и прекратяване на изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП, С., в частта относно същите, съобразно дадените с настоящия съдебен акт задължителни указания по приложението на материалния закон - отписване по давност на посочените публични задължения за съответните периоди.

При този изход на спора, претенцията на ответника за присъждане на разноски се явява неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК Административен съд-София-град, I отделение, 4 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ПИ-387 от 26.11.2025 г. на директора на ТД на НАП, С., ведно с разпореждане с изх. № С250022-137-0005486 от 24.10.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП, С..

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне за отписване на публичните задължения и прекратяване на изпълнителното производство по процесните вземания, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ срок за изпълнение на съдебното решение - 14 дни след получаване на съобщение за постановяването му с изпращане на преписката.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 268, ал. 2 ДОПК.

Преписи на решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: